

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci
žalobce: **A. G.**

zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2

proti

žalovanému:

Krajský úřad Královéhradeckého kraje
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2017, čj. KUKHK-553/DS/2017/GL

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „magistrát“) ze dne 15. 8. 2016, čj. MMHK/149057/2016, zn. P/1663/2016/OS1/Hej, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním

provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti. Uvedl, že žalobce se dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 v příčinné souvislosti s porušením ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 12. 5. 2016 ve 12:38 hod. řídil na pozemní komunikaci u domu čp. 612 na třídě SNP v Hradci Králové, ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Ječná ke křižovatce s ulicí Krátká, motocykl značky Indian Scout, stříbrné barvy, RZ x, kdy nerespektoval svislou dopravní značku „B 20a - Nejvyšší dovolená rychlost“, kterou byla nejvyšší dovolená rychlost v daném úseku snížena na 30 km/hod. Měřicím zařízením AD9T, výr. č. 05/0165, byla motocyklu naměřena hlídkou Městské policie Hradec Králové rychlost 50 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla motocyklu jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 47 km/hod. Řidič tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 17 km/hod., čímž porušil dopravní značku „B 20a - Nejvyšší dovolená rychlost“.
3. Zjištěné skutečnosti správním orgánem I. stupně považuje žalovaný za prokázané, neboť to, že žalobce překročil rychlost jízdy minimálně o 17 km/hod., bylo řádně zadokumentováno, k čemuž jmenoval oznámení přestupku od městské policie (správní spis – list č. 1 až 10) včetně fotodokumentace (správní spis – list č. 4 až 6) a protokol o ústním jednání ze dne 15. 8. 2016 (správní spis – list č. 29 až 30). Předmětné vozidlo bylo zastaveno a totožnost řidiče (žalobce) byla ověřena dle OP č. x a dle ŘP č. x
4. S poukazem na to, že zástupce žalobce neuvedl žádné konkrétní odvolací důvody i přes výzvu k jejich doplnění, žalovaný konstatoval, že zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zvýšil odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumáváno, s výjimkou skutečností, které je odvolací orgán povinen zkoumat bez ohledu na obsah odvolání.
5. Závěrem se žalovaný plně ztotožnil s uloženou sankcí a jejím odůvodněním v prvostupňovém rozhodnutí. Uvedl, že výše a druh sankce byla uložena v souladu s ustanovením § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a v souladu s ustanovením § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Za předmětný přestupek lze uložit pokutu od 1.500 do 2.500 Kč. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč, tedy v polovině zákonného rozpětí. Při ukládání druhu sankce a její výměry bylo přihlédnuto k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, které je zřejmé ze spisového materiálu a z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uložená sankce dle žalovaného odpovídá porušení povinností řidiče stanovených právními předpisy.
6. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Jednotlivé žalobní námitky soustředil do následujících bodů:

Měření rychlosti

7. Žalobce uvedl, že v průběhu správního řízení uplatnil pouze jedinou námitku, která spočívala v tom, že při měření rychlosti nebyl dodržen návod k obsluze, neboť nebyl dodržen předepsaný úhel měření rychlosti. K tomuto tvrzení zástupce žalobce předkládal analýzu snímku z provedeného měření, ze které dle jeho názoru vyplynulo, že úhel odklonu osy záznamového zařízení od osy pohybu měřeného vozidla byl 15°. Předepsaný úhel odklonu optické osy digitální kamery od směru jízdy měřených vozidel je přitom 19°. K prokázání svého tvrzení navrhoval ve správním řízení provést dokazování návodem k obsluze a výsledkem obsluhy měřicího zařízení.
8. Reakci správního orgánu, že přiložením šablony – pomůcky pro vyhodnocení měření – zjistil, že vozidlo žalobce se nachází v radarovém svazku a že se v radarovém svazku naopak nenachází žádný předmět, který by mohl způsobit reflexi, označil žalobce za mimoběžné s jeho argumentací. Uvedl, že i pokud je prokázáno, že se vozidlo nachází v radarovém svazku a že nedošlo k reflexi, nelze z toho činit závěr, že byl dodržen předepsaný úhel měření. K posouzení dodržení předepsaného úhlu měření zmíněná pomůcka určena není, a proto pokud na jejím základě dospěl správní orgán k závěru, že předepsaný úhel měření byl dodržen, jedná se o závěr nelogický.
9. I s další úvahou správního orgánu, a to, že strážník městské policie je nejpovolanější osobou k měření rychlosti vozidel, z čehož žalobce dovodil, že by jeho postup nebylo možno učinit předmětem dokazování, vyjádřil nesouhlas. Není mu známo žádné ustanovení, ze kterého by nezpochybnitelná důkazní síla měření rychlosti provedeného strážníkem obecní policie vyplývala. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-56, v němž tento soud uvedl, že *„považuje vyjasnění otázky, zda při měření žalobcova vozidla postupovali zasahující policisté v souladu s Návodem k obsluze měřicího přístroje PolCam PC2006 za důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání předmětného přestupku“*. Žalobce zdůraznil, že i dle názoru Nejvyššího správního soudu tedy nelze ani policisty (natož strážníky obecní policie) považovat za neomylné, a pokud vyvstanou pochybnosti o jejich postupu při měření rychlosti, je nezbytné je vyslechnout k jejich postupu při měření rychlosti. Nepředvolání obsluhy rychloměru pociťuje žalobce též jako porušení jeho práva dle čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, kdy vychází z názoru vysloveného NSS v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 As 58/2008-63: *„V řízení, v němž se jedná o uložení sankce trestněprávní povahy, není možno pominout důkaz (svědectví) navržený obviněným, který by mohl být ve vztahu k předmětu dokazování jakýmkoli způsobem relevantní.“* Dle žalobce nemohl být výsledek obsluhy rychloměru nadbytečný, neboť její postup při ustavení rychloměru a při samotném měření se ze žádného provedeného důkazu nepodával, přičemž žalobce má zato, že postup obsluhy rychloměru konkrétně zpochybnil ve vztahu k návodu k obsluze. Zdůraznil, že z návodu k obsluze k použitému rychloměru vyplývá hned několik úkonů, které musí obsluha provést při ustavování rychloměru, přičemž za zcela zásadní označil nutnost ustavení rychloměru rovnoběžně s vozovkou tak, aby byl dodržen předepsaný úhel měření, neboť úhel měření má závažný vliv na přesnost změřené rychlosti, což vyplývá z principu fungování použitého rychloměru, který spočívá ve využití tzv. Dopplerova jevu.
10. K uvedenému žalobce označil za nedostačující či nesprávnou i argumentaci správního orgánu, že strážník, který měl obsluhovat rychloměr, byl k této činnosti proškolen, že případné nedodržení návodu k obsluze je korigováno automatickým odečítáním 3 %

změřené rychlosti i názor, že po dobu trvání ověření rychloměru je jeho chybnost objektivně vyloučena.

Pokuta

11. Uloženou pokutu označil žalobce za nezákonnou, a to z důvodu porušení zákazu dvojího přičítání, kterého se měl správní orgán dopustit tím, že „*přihlédl ke stupni závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a následkům, kdy se sice přestupek obešel bez jakýchkoliv následků, ale obviněný při jeho spáchání nedodržením nejvyšší dovolené rychlosti mohl ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, kdy naštěstí k přímému ohrožení těchto účastníků dle předloženého záznamu o přestupku a úředního záznamu hlídky Městské policie Hradec Králové nedošlo.*“ K tomu žalobce uvedl, že alespoň ohrožovací následek je obligatorní podmínkou odpovědnosti za přestupek, nelze jej tedy hodnotit jako přitěžující (ani jako polehčující) okolnost.
12. Žalobce polemizoval i s další úvahou správního orgánu, který uvedl, že: „*Obviněný tento přestupek spáchal aktivním jednáním na místě veřejnosti přístupném (třída SNP v Hradci Králové), k jehož spáchání použil dopravní prostředek – motocykl zn. Indian Scout.*“ K ní žalobce namítl, že vážně pochybuje o tom, zda lze překročit rychlost jinak než aktivním jednáním, a pochybuje o tom, zda se tohoto přestupku lze dopustit na místě veřejnosti nepřístupném. Úvaha o tom, že užil ke spáchání údajného přestupku dopravní prostředek, je dle jeho názoru v rozporu se zákazem dvojího přičítání, neboť daného přestupku se lze dopustit pouze při řízení dopravního prostředku, resp. vozidla. V rozporu se zákazem dvojího přičítání je dle žalobce i skutečnost, že správní orgán „*přihlédl k okolnostem, za nichž byl přestupek spáchán, tedy že obviněný v uvedenou dobu na uvedeném místě při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost.*“
13. Správní orgán postupoval dle žalobce nezákonně i tehdy, kdy přihlédl k osobě přestupce a k výpisu z evidenční karty řidiče a zmínil záznamy o jeho přestupcích od roku 2006 a jeho recidivu v oblasti překračování nejvyšší dovolené rychlosti, a že nebyl předchozími tresty pozitivně nikterak motivován k dodržování zákona, zvláště k dodržování nejvyšší dovolené rychlosti. Správní orgán tak nerespektoval institut zahlazení odsouzení, který se v řízení o přestupku analogicky použije, neboť přihlédl i k přestupkům, od jejichž spáchání do spáchání projednávaného přestupku uplynulo více jak 3 roky.
14. Žalobce namítl i to, že ani odůvodnění výměry pokuty nelze považovat za správné, neboť z něj nelze zjistit, jaký mělo vliv to které kritérium na konečnou výši pokuty. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, čj. 4 As 64/2005-63.

Další námitky

15. Žalobce namítl, že podle snímku z měření se jeví, že ke změření došlo na samé hranici platnosti dopravní značky č. B 20a, zdá se mu proto absurdní toto porušení trestat, resp. jedná se o okolnost, kterou měl správní orgán zohlednit při úvahách o materiální stránce přestupku, jakož i při výměře pokuty.
16. Žalobce dále namítl, že ačkoliv je z fotografií ve spise zřejmé, že platnost předmětné dopravní značky je omezena dodatkovou tabulkou, správní orgány se nijak nezabývaly, co je jejím obsahem. Žalobce tvrdí, že dodatková tabulka stanovila omezení plynoucí ze

značky č. B 20a toliko na dobu od 7 do 12 hod, a právě proto na místě uváděl, že obvinění nerozumí.

17. Dále je dle žalobce nutné pochybovat o ověření použitého rychloměru, neboť z obsahu spisu vyplývá, že subjektem, který rychloměr ověřil, je též subjekt, který jej vyrobil a zjevně též subjekt, který jej statutárnímu městu Hradec Králové prodal. Taková míra participace soukromé osoby na výkonu veřejné moci je nepřípustná, neboť lze jen stěží věřit, že by podnikatelský subjekt jednal v rozporu se svým ekonomickým zájmem a po pravdě by uvedl, že jeho výrobek nemá požadované metrologické vlastnosti.
18. Dle žalobce nebyla v řízení před správním orgánem prokázána jedna z podmínek součinnosti obecní policie s Policií ČR, neboť Policie ČR si vymínila, že jí bude obecní policie předem prostřednictvím e-mailu informovat o plánovaných měřeních rychlosti. Jelikož splnění této podmínky nebylo prokázáno, zůstala dle jeho názoru též pochybnost o zákonné podmínce měření dle § 79a zákona o silničním provozu. Z tohoto důvodu je nutné in dubio pro reo hledět na provedené měření jako na nezákonné a výstup z měření je nepoužitelným důkazem.
19. Žalobce též namítl, že napadené rozhodnutí bylo pro něj překvapivé, neboť ačkoliv žalovaného požádal, aby mu sdělil, která oprávněná úřední osoba bude o odvolání rozhodovat, aby zvážil podání námítky podjatosti vůči ní, žalovaný této žádosti nevyhověl. V tomto směru žalobce poukázal na ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu. Překvapivost napadeného rozhodnutí shledává žalobce v tom, že legitimně očekával, že mu bude ještě před vydáním napadeného rozhodnutí sděleno, kdo o odvolání bude rozhodovat, neboť dal jasně najevo, že tuto informaci požaduje kvůli tomu, aby zvážil podání námítky podjatosti. Podání této námítky je přitom po vydání rozhodnutí bezpředmětné, bylo proto na místě očekávat, že této žádosti bude vyhověno ještě předtím, než dojde k vydání napadeného rozhodnutí. Postup žalovaného je tak nejen nezákonný, ale rovněž překvapivý, a měl za následek to, že žalobce v odvolacím řízení neuvedl odvolací důvody, neboť s jejich uplatněním zcela legitimně vyčkával na okamžik, kdy zjistí, kdo o odvolání bude rozhodovat.
20. Žalobce namítl i to, že ve výroku je uvedeno toliko, že žalobce údajný přestupek spáchal z nedbalosti, ačkoliv zákon o přestupcích rozlišuje nedbalost vědomou a nevědomou. Výrok tedy neobsahuje zákonné náležitosti, a je tak nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jakož i nezákonný pro rozpor s § 77 zákona o přestupcích.
21. Závěrem žalobce namítl, že výrok rozhodnutí prvního stupně je v rozporu s § 77 zákona o přestupcích i proto, že v něm není uveden údaj o tom, že s odsouzením za údajný přestupek je spojen též bodový postih, který přitom je dle recentní judikatury Nejvyššího správního soudu sankcí.
22. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námítky zopakoval některé argumenty uvedené již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Má zato, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.
23. K jednání soudu konaného dne 21. 11. 2018 se účastníci řízení nedostavili.

24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Po prostudování předloženého správního spisu a projednání věci dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
25. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku čj. MMHK/102004/2016/MP/MLO, ze dne 1. 6. 2016, a spisového materiálu o přestupku, který mu postoupila Městská policie Hradec Králové, vyhotovil dne 9. 6. 2016 příkaz, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání předmětného přestupku a uložil mu pokutu. Proti příkazu podal žalobce odpor, proto správní orgán I. stupně pokračoval v řízení a žalobce předvolal k ústnímu jednání na den 15. 8. 2016. Dne 11. 8. 2016 se ke správnímu orgánu dostavil zástupce žalobce, který osobně předal plnou moc pro zastupování, nahlédl do správního spisu a dne 14. 8. 2016 správnímu orgánu zaslal vyjádření k přestupku. K ústnímu jednání, které se konalo dne 15. 8. 2016, se žalobce ani jeho zástupce nedostavili. Téhož dne, tj. dne 15. 8. 2016, vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. MMHK/149057/2016, zn. P/1663/2016/OS1/Hej, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ve spojení s ustanovením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že dne 12. 5. 2016 ve 12:38 hod. řídil na pozemní komunikaci - třídě SNP v Hradci Králové, u domu čp. 612, ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Ječná ke křižovatce s ulicí Krátká, motocykl RZ x, kterému byla naměřena rychlost jízdy 50 km/hod. v místě, kde je svislou dopravní značku „B 20a - Nejvyšší dovolená rychlost“, snížena nejvyšší dovolená rychlost v daném úseku na 30 km/hod. Po odečtu tolerance odchylky v měření mu tak byla naměřena rychlost minimálně 47 km/hod., čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 17 km/h. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
26. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž však pouze požádal o zaslání některých listin ze správního spisu a o sdělení jména úřední osoby, která bude rozhodovat o odvolání. Vzhledem k tomu, že odvolání bylo de facto blanketní, neboť neobsahovalo žádné odvolací námítky, správní orgán I. stupně zástupce žalobce vyzval k jeho doplnění. Na tuto výzvu odvolání doplněno nebylo. Následně žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
27. Krajský soud předně konstatuje, že ačkoli žalobce může ve správním soudnictví uplatnit v žalobě i ty důvody, které neuplatnil ve správním řízení, ač tak učinit mohl, nejsou správní soudy třetí instancí ve správním řízení. V tomto směru lze poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007-62, č. 1742/2009 Sb. NSS (všechny zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž tento soud uvedl, že „*právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračováním správního řízení*“, a na rozhodnutí ze dne 28. 3. 2007, čj. 1 As 32/2006-99, č. 1275/2007 Sb. NSS, v němž uvedl, že „*[s]oudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako ‚odvolací řízení‘ v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou*“. Správní soudnictví tedy neslouží k tomu, aby suplovalo řízení před správním orgánem. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech

dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Z výše uvedeného popisu průběhu řízení před správními orgány je přitom zřejmé, že během správního řízení před orgánem I. stupně žalobce vznesl pouze jednu námitku, proti prvostupňovému rozhodnutí pak podal pouze blanketní odvolání a žádné odvolací důvody ani na výzvu neuvedl.

28. Úvodem je nutno ještě uvést, že žalobce v souvislosti s některými žalobními námitkami namítl i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí orgánu I. stupně. Krajský soud se proto nejprve zabýval touto otázkou.
29. Nutno konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Jak je už i shora uvedeno, správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.
30. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Důvody, které žalovaného vedly k jeho závěrům, jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné. Žalovaný, resp. před ním i orgán I. stupně, vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení věci, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl.
31. Jak je již uvedeno shora, v projednávaném případě byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ve spojení s ustanovením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Zmíněné ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod. nebo mimo obec o méně než 30 km/hod. Ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona ve svém stanoví, že při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
32. Za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se ve smyslu téhož § 125c odst. 5 písm. g) uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč.
33. V první žalobní námitce žalobce namítl, že při měření rychlosti nebyl dodržen návod k obsluze, neboť nebyl dodržen předepsaný úhel měření rychlosti. K tomuto tvrzení předložil svou analýzu snímku z provedeného měření, na základě níž tvrdí, že úhel odklonu osy záznamového zařízení od osy pohybu měřeného vozidla byl 15° a nikoliv návodem k obsluze předepsaných 19°.

34. K této námitce je krajský soud nucen konstatovat, že žalobce ani jeho zástupce nejsou odborníky na měření rychlosti. Výpočet dokládající nesprávný odklon osy měřeného vozidla a osy kamery měřicího zařízení tak nepřesahuje rovinu vlastního tvrzení žalobce a zároveň zde nejsou žádné další okolnosti, které by byly toto tvrzení způsobitelné prokázat. Žalobcem, resp. jeho zástupcem, předložený výpočet je založen na úvaze o umístění měřicího zařízení v okamžiku měření rychlosti, které vychází pouze z fotodokumentace změřeného vozidla, avšak zcela přesné umístění měřicího zařízení pro exaktní výpočet nemohlo být autorovi výpočtu známo. Je totiž nemožné jen ze zmíněné fotodokumentace jednoznačně spočítat úhel nastavení záznamového zařízení od osy pohybu měřeného vozidla. Správné ustavení lze s určitostí poznat z pozice měřeného vozidla ve snímku za pomoci pozice radarového svazku (u rychloměrů, kde je přímo ve snímku zobrazována) nebo pomocí šablony - pomůcky pro vyhodnocení měření (což správní orgán, jak uvedl v prvostupňovém rozhodnutí, učinil). Jiným způsobem to zjistit nelze. Krajský soud proto tuto námitku ohledně nesprávně provedeného měření posoudil jako tvrzení, které není schopno samo o sobě vzbudit důvodnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu. Proto by také bylo nadbytečné provádět v tomto směru další dokazování návodem k obsluze a výsledkem obsluhy měřicího zařízení.
35. Nutno dodat, že vzhledem k uvedenému krajský soud nepovažuje, na rozdíl od žalobce, za „mimoběžnou“ s argumentací žalobce, ani za nelogickou, argumentaci správního orgánu, který uvedl, že „přiložením šablony - pomůcky pro vyhodnocení měření - zjistil, že vozidlo žalobce se nachází v radarovém svazku“. Pokud správní orgán tento svůj základní, resp. z pohledu této otázky, zásadní, závěr podpořil ještě další argumentací, šlo pak již o argumentaci podpůrnou, popisující standardní postup při měření. Dlužno poznamenat, že žalobcem správnímu orgánu vytýkanou argumentaci, že v daném případě „nedošlo k reflexi“ správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl.
36. Není ani pravdou, že by správní orgány pominuly žalobcem navržený důkaz a že tak došlo k porušení práva žalobce dle čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Správní orgán I. stupně se neopomněl vyjádřit k žalobcem navrženým důkazům. Na straně paté odůvodnění rozhodnutí výslovně uvedl, že dle jeho názoru by „další dokazování bylo nadbytečné“ s odůvodněním, že předmětné přestupkové jednání řidiče má za zcela jednoznačně prokázané, přičemž jmenoval všechny podklady, z nichž dle jeho názoru vyplývá, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Krajský soud k tomu dodává, že provedení důkazu návodem k obsluze navíc nebylo vůbec ani třeba, neboť o jeho obsahu sporu nebylo. Nutno připomenout, že žalobce sporoval samotné měření (dodržení předepsaného úhlu), nikoliv údaje uvedené v návodu k obsluze.
37. Žalobcem zmiňované právo obviněného nelze vykládat tak, že musí být vyhověno každému jeho návrhu na provedení důkazu. Dospěly-li správní orgány k názoru, že spáchání skutku je bez pochybností prokázáno, a tudíž neshledaly důvod v dokazování nadále pokračovat, nejsou povinny provádět nadbytečné důkazy jen proto, aby tím vyhověly všem návrhům účastníků řízení. Správní orgán je při zjišťování skutkového stavu vázán zásadou materiální pravdy, zakotvené v ustanovení § 3 správního řádu, kdy platí, že nevyplývá-li ze zákona (tedy ze správního řádu nebo z jiného zákona) něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby byl úkon správního orgánu v souladu s požadavky obsaženými v § 2 správního řádu, tedy se zásadami legality, zákazu

zneužití pravomoci a správní úvahy, proporcionality a ochrany dobré víry, ochrany veřejného zájmu, nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání. Ani takto formulovaná zásada materiální pravdy samozřejmě nezabývá správní orgán povinnosti stanovené v ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, tedy opatřovat z úřední povinnosti podklady pro rozhodnutí, zjišťovat všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Současně je však třeba konstatovat, že zmíněná zásada materiální pravdy tak, jak je definována v ustanovení § 3 správního řádu, je korigována i zásadou procesní ekonomie, dle které by mělo být řízení vedeno co nejúčelněji, nejrychleji, nejjednodušeji a nejlevněji, tedy efektivně. Prováděním nadbytečných důkazů by se tak správní orgány dostaly do rozporu právě se zásadou procesní ekonomie.

38. Ve světle shora uvedeného pak krajský soud shledal další polemiku žalobce s jednotlivostmi v argumentaci, resp. úvahami, správního orgánu I. stupně (např. zdůraznění proškolení strážníka provádějícího obsluhu rychloměru, korigování příp. nedodržení návodu k obsluze automatickým odečítáním 3 % změřené rychlosti, vyloučení chybnosti rychloměru po dobu trvání jeho ověření), za irelevantní.
39. Krajský soud uzavírá, že žalobce nepředložil taková tvrzení a důkazy, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že postup měření rychlosti vyškolenými policisty neprobíhal v souladu s návodem k obsluze, resp. že naměřená rychlost nebyla skutečnou rychlostí měřeného vozidla.
40. Krajský soud neshledal ani namítané porušení zásady zákazu dvojího přičítání, ke kterému dle žalobce mělo dojít z několika důvodů.
41. Zásada zákazu dvojího přičítání znamená, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, tedy nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. Zmíněná zásada tedy brání tomu, aby byla tatáž okolnost zohledněna jednak při hodnocení jednání jako závažnějšího prostřednictvím kvalifikované (přísnější) skutkové podstaty, a jednak jako okolnost přitěžující při stanovení konkrétní sankce v rámci zákonného rozpětí. Takovou úvahu nicméně správní orgány neprovedly. Ze žalobcem zmíněné argumentace správního orgánu I. stupně, který uvedl, že žalobce mohl ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, že přestupek byl spáchán aktivním jednáním, že k jeho spáchání byl použit dopravní prostředek a že bylo přihlídnuto k okolnostem, za nichž byl přestupek spáchán (že obviněný v uvedenou dobu na uvedeném místě při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost) nikterak nevyplývá, že by tyto skutečnosti hodnotil jako přitěžující okolnosti. Šlo spíše o obecnou charakteristiku závažnosti posuzovaného jednání ve smyslu míry společenské nebezpečnosti.
42. V této souvislosti žalobce namítal i to, že z odůvodnění výměry pokuty nelze zjistit, jaký mělo vliv to které kritérium na konečnou výši pokuty.
43. Ustanovení § 12 zákona o přestupcích obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlídnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je tak povinen zabývat se při ukládání sankcí všemi hledisky, které zákon

předpokládá, odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a uvést, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládané sankce. Správní orgán I. stupně se odůvodněním uložené sankce zabýval na straně 6 a 7 rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že při spáchání přestupku nedošlo k ohrožení jiných účastníků silničního provozu, dále pak s poukazem na výpis z evidenční karty řidiče, že žalobce nemá dostatečnou řidičskou kázeň (k tomu rovněž viz níže). Byť je tedy argumentace správního orgánu v tomto směru poněkud chaotická a byla by žádoucí přehlednější formulace (zabývat se jednotlivými zákonnými hledisky a uvést, ke kterému a jak v daném případě přihlédl), lze vysledovat, že jako přitěžující okolnost byla vyhodnocena řidičská nekázeň žalobce, naopak jako k polehčující okolnosti bylo přihlédnuto k tomu, že nedošlo k přímému ohrožení jiných osob, tedy že se přestupek se obešel bez následků. Tomu pak ostatně odpovídá i výše uložené pokuty (v polovině zákonného rozpětí, které je 1.500 – 2.500 Kč). Lze poznamenat, že pokud platná právní úprava obsahuje pro uložení sankce určité rozmezí, je správnímu orgánu při vyměřování konkrétní její výše dána možnost správního uvážení. Při tomto uvážení nesmí samozřejmě postupovat svévolně, ale musí respektovat základní principy, které ve správním právu platí. V projednávané věci dle názoru krajského soudu rozhodovací prostor a pravidla pro ni zákonem vymezená respektovaly a sankci, která byla uložena v polovině zákonného rozpětí, v nepřiměřené výši nestanovily. V daném případě nelze navíc přehlédnouto, že takto stanovená sankce nijak nevybočovala ani z mezí pro výši sankce za nedbalostní delikt.

44. Ani námitku, že správní orgán při ukládání sankce přihlédl k zaházeným přestupkům žalobce, nepovažuje krajský soud za důvodnou. Obecně je možné, aby správní orgány „*ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlédly při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem*“ i přesto, že tyto přestupky již byly zaházeny (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. listopadu 2016, čj. [6 As 210/2016-41](#) a tam citovaný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 3. května 2013, č. j. 60 A 1/2013 - 49, č. [2912/2013 Sb. NSS](#)). Pokud takto správní orgány postupovaly, nelze jim to vytýkat. Žalovaný toto výslovně v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmínil, když uvedl, že přihlédnutím k předchozím přestupkům žalobce je „*nesporně a jedinečně přihlíženo k jeho osobě*“ (viz strana 5 rozhodnutí žalovaného). Krajský soud k tomu navíc podotýká, že v době rozhodování o přestupku měl žalobce v kartě řidiče evidovány do té doby tři nezaházené přestupky (tj. z 11. 8. 2013, 15. 2. 2014 a 4. 3. 2015), k nimž mohl žalovaný přihlédnout bez dalšího.
45. Žalobce dále namítal, že ke změření došlo na samé hranici platnosti dané dopravní značky č. B 20a a že jedná se o okolnost, kterou měl správní orgán zohlednit při úvahách o materiální stránce přestupku a při úvahách o výměře pokuty.
46. Pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba naplnění jak formálního, tak i materiálního znaku přestupku. Ten je vyjádřen v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích slovy „*porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti*“. Lze konstatovat, že obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45). Již samotné stanovení formálních znaků

přestupku tedy v sobě nese v běžně se vyskytujících případech i stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný.

47. V přezkoumávané věci se správní orgán I. stupně materiální stránkou přestupku zabýval na straně 6. Z odůvodnění jeho rozhodnutí je zřejmé, že z přestupkového jednání žalobce dovodil porušení, resp. ohrožení zájmu chráněného zákonem, a to porušení zájmů na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Zcela nepochybně k naplnění jak formální, tak i materiální stránky přestupku došlo. Zákonodárce stanovil v zákoně o silničním provozu, jaké jednání porušuje či ohrožuje zájem společnosti (ochrana bezpečnosti a zdraví účastníků provozu na pozemních komunikacích pohybujících se po pozemních komunikacích či v jejich blízkosti). Překročení nejvyšší povolené rychlosti ve výši zjištěné v tomto případě bezpochyby porušuje chráněný zájem společnosti a materiální znak přestupku tak naplňuje.
48. Nelze přisvědčit názoru žalobce, že správní orgán měl v nyní projednávaném případě zohledňovat při úvahách o materiální stránce přestupku, kde (v jakém úseku dopravní značky) došlo ke změření. V daném případě k tomu nebyl důvod, neboť žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost zásadně (minimálně o 17 km/hod.), tedy naplnil základní skutkovou podstatu přestupku § 125c odst. 1 písm. f/ bod 4 zákona o silničním provozu výrazným překročením rychlosti (blížíci se k hranici kvalifikované skutkové podstaty § 125c odst. 1 písm. f/ bod 3 zákona o silničním provozu), čímž ohrozil zájem společnosti na dodržování bezpečného a plynulého provozu velmi výrazně. O tom, že minimální zákonem požadovaná, tedy nepatrná, míra společenské nebezpečnosti byla v daném případě zcela zjevně naplněna, proto není pochyb a nebylo ji proto nutno detailněji zkoumat. V žádném případě nešlo o situaci, kdy by došlo ke zcela nepatrnému překročení rychlosti již na hranici platnosti dopravní značky, kdy by šlo o natolik nízkou odchylku, která by případně mohla vést k jejímu zohlednění jako okolnosti pro věc významné. Totéž přitom platí i pro stanovení výše pokuty.
49. K uvedenému je navíc nutno dodat, že z fotodokumentace vůbec nevyplývá, že by ke změření rychlosti došlo na samé hranici platnosti dané dopravní značky, jak tvrdí žalobce. Z fotografie zachycující změření rychlosti je naopak patrné, že žalobce byl změřen bezprostředně za zastávkou MHD, tedy bezpochyby právě v úseku (nikoliv na jeho začátku či konci), v němž omezení rychlosti platí.
50. V další námitce týkající se dopravní značky „B 20a - Nejvyšší dovolená rychlost“ snižující nejvyšší dovolenou rychlost v daném úseku na 30 km/hod. a její dodatkové tabulky žalobce namítal, že se správní orgány se nezabývaly tím, co bylo jejím obsahem, přičemž žalobce tvrdí, že dodatková tabulka stanovila omezení plynoucí ze značky č. B 20a pouze na dobu od 7 do 12 hod.
51. Správní orgány neměly ve správním řízení žádný důvod zabývat se detailněji předmětnou dodatkovou tabulkou a ověřovat její obsah. Ze záznamu o přestupku totiž zcela jasně vyplývá, že nejvyšší dovolená rychlost v místě a době měření byla 30 km/hod. Z pořízené dokumentace (včetně fotodokumentace) vyplývá, kde a kdy bylo měření provedeno a všechny údaje navzájem korespondují a nejsou v rozporu. Žalobce v průběhu celého správního řízení takovou námitku nevznnesl, proto ani žádná pochybnost nemohla správnímu orgánu vzniknout.
52. Dokazování v tomto směru proto nebylo třeba jakkoli doplňovat. Takový postup by vedl pouze k neopodstatněnému prodloužení řízení v rozporu se zásadou procesní

ekonomie.

53. Pokud žalobce tvrdí, že omezení plynoucí ze značky č. B 20a platilo pouze na dobu od 7 do 12 hod., je s podivem, že při sepisování oznámení o podezření ze spáchání přestupku na místě tuto svou námitku neuvedl v části oznámení nazvané „Vyjádření a podpis občana, který je podezřelý ze spáchání přestupku“. To by bezpochyby udělal každý ihned na místě, nejpozději pak při prvním kontaktu se správním orgánem ve správním řízení. Žalobce se však naopak vyjádřit odmítl a odmítl se i podepsat. Pokud žalobce uvádí toto tvrzení poprvé až nyní v žalobě, sám snížil věrohodnost tohoto svého tvrzení. Lze navíc dodat, že krajskému soudu je při znalosti místních poměrů (budova Krajského soudu v Hradci Králové je umístěna nedaleko od posuzovaného místa měření) známo, že v předmětném úseku na tř. SNP v Hradci Králové je místní úpravou omezena nejvyšší povolená rychlost na 30 km/hod., přičemž dodatková tabulka stanoví platnost tohoto omezení od pondělí do pátku v době od 7 do 16 hodin (a mimo hlavní školní prázdniny), což zcela zjevně souvisí s kumulací škol v bezprostředním okolí (základní škola, první soukromé jazykové gymnázium a soukromá obchodní akademie) a zastávkou MHD právě v měřeném úseku tř. SNP. To, že by právě a jen v den a době jízdy žalobce v předmětném úseku byla dodatková tabulka změněna na časový údaj „od 7 do 12 hodin“, je proto extrémně nepravděpodobné. Jestliže tedy žalobce přichází se svým tvrzením poprvé až v žalobě a své tvrzení ničím ani nedokládá, je nutno toto tvrzení označit za zcela nedůvodné a účelové.
54. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že jde o nepřípustnou participaci soukromé osoby na výkonu veřejné moci, když subjekt, který rychloměr ověřil, je týž subjekt, který jej vyrobil a který jej statutárnímu městu Hradec Králové prodal. K tomu uvádí následující.
55. Z ověřovacího listu č. 113/15 vyplývá, že jej vydalo Autorizované metrologické středisko AMS K22, Ramet, a. s., Kunovice. Autorizovanými metrologickými středisky jsou podle § 16 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, subjekty, které Úřad pro normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví na základě jejich žádosti autorizoval k ověřování stanovených měřidel nebo certifikaci referenčních materiálů po prověření úrovně jejich metrologického a technického vybavení Českým metrologickým institutem a po prověření kvalifikace odpovědných zaměstnanců, která je doložena certifikátem způsobilosti vydaným akreditovanou osobou nebo osvědčením o odborné způsobilosti vydaným Úřadem. Neplní-li autorizovaný subjekt povinnosti stanovené zákonem nebo podmínkami stanovenými v rozhodnutí o autorizaci Úřad rozhodnutí o autorizaci pozastaví, změni nebo zruší. Zákon č. 505/2000 Sb. ani jeho prováděcí předpisy přitom nevylučují, aby výrobce silničních rychloměrů používaných při kontrole dodržování pravidel silničního provozu byl současně autorizovaným metrologickým střediskem, jestliže ho Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, autorizoval k výkonům v oblasti státní správy (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2010, čj. 5 As 81/2009-101). Jestliže tedy v daném případě Autorizované metrologické středisko AMS K22, RAMET a. s. Kunovice, vydalo dne 24. 6. 2015 Ověřovací list č. 113/15 s tím, že měřidlo: Silniční radarový rychloměr AD9T, vyrobené RAMET C. H. M. a. s. Kunovice, bylo ověřeno a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze, pak došlo k jeho ověření v souladu se zákonem č. 505/1990 Sb., o metrologii.

56. Námitky žalobce o ekonomických zájmech prodejce rychloměru, které by se měly negativně odrážet ve výkonu státní správy, jsou pak čistě obecného a spekulativního rázu a krajský soud se jimi proto nemohl zabývat. Řešení takové otázky by navíc krajskému soudu v tomto řízení ani nepřislušelo.
57. K pochybnosti žalobce o splnění zákonné podmínky dle § 79a zákona o silničním provozu v tom smyslu, že právním orgánem nebyla prokázána jedna z podmínek součinnosti obecní policie s Policií ČR, a to, že jí bude obecní policie předem prostřednictvím e-mailu informovat o plánovaných měřeních rychlosti, krajský soud uvádí, že ani tuto skutečnost neměly správní orgány ve správním řízení žádný důvod jakkoli detailněji zkoumat (tak jako shora obsah dodatkové tabulky dopravní značky B 20a), neboť žalobce v průběhu celého správního řízení takovou námitku nevznnesl, proto žádná pochybnost správnímu orgánu nevznikla.
58. K dodržení ustanovení § 79a zákona o silničním provozu v posuzovaném případě nutno konstatovat, že dle citovaného ustanovení může rychlost vozidel na pozemních komunikacích měřit pouze Policie České republiky a obecní policie. Dle zmíněného ustanovení je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
59. Ze stanoviska Policie České republiky, územního odboru Hradec Králové, dopravního inspektorátu, ze dne 12. 2. 2016 založeného ve správním spise zcela jasně vyplývá, že Policie České republiky udělila souhlas ve smyslu ustanovení § 79a zákona o silničním provozu a určila seznam míst, kde bude prováděno měření rychlosti vozidel Městskou policií Hradec Králové (mimo jiné na tř. SNP - v úseku, kde je místní úpravou omezena nejvyšší povolená rychlost na 30 km/hod.). Policie České republiky ve svém stanovisku dále stanovila platnost tohoto stanoviska do 31. 1. 2017, zrušila dřívější stanoviska, vyhradila si právo určené úseky měnit, upozornila na bezpečnost při volbě umístění stanovišť a pro zabránění duplicitního měření rychlosti v jednom úseku žádala o zaslání plánu měření rychlosti na následující kalendářní týden.
60. Z uvedeného je tedy navíc zřejmé, že dokonce ani kdyby (hypoteticky) nebyl Policii České republiky městskou policií zaslán požadovaný plán měření, nedošlo by k měření rychlosti nezákonnému (v rozporu s ustanovením § 79a zákona o silničním provozu), neboť zmíněný požadavek směřoval pouze k zabránění duplicitního měření rychlosti v jednom úseku a byl uveden bezpochyby toliko z důvodu ekonomického.
61. Krajský soud považuje za nedůvodnou i námitku, kterou žalobce brojí proti tomu, že mu v odvolacím řízení nebylo před vydáním rozhodnutí sděleno jméno oprávněné úřední osoby, která bude v jeho věci rozhodovat, přičemž tento postup označil za nezákonný a překvapivý.
62. Žalobou popsáný a obsahu správního spisu tomu odpovídající skutkový stav k této otázce sice není žádoucí, nicméně jej bez dalšího nelze považovat za rozhodující pro osud rozhodnutí ve věci. Stejný názor je obsažen např. v komentáři ke správnímu řádu (autor JUDr. Josef Vedral, Ph.D., Správní řád: komentář, vyd. BOVA POLYGON, Praha 2006, str. 143), v němž se k ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu mimo jiné uvádí: „*Samotné porušení tohoto ustanovení, tedy skutečnost, že správní orgán nesdělí účastníkovi řízení, kdo je v dané věci oprávněnou osobou, jakkoliv jde o procesní pochybení správního orgánu, nicméně nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, protože podle § 89 odst. 2 se k vadám řízení, o nichž*

nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, nepřihlíží, což by byl i tento případ, což samozřejmě není návodem k tomu, aby správní orgány toto ustanovení nedodržovaly.“

63. Obdobně judikoval i Ústavní soud, když v usnesení ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. I. ÚS 148/02, uvedl: „... samotné porušení procesních pravidel stanovených procesními právními předpisy ještě nemusí samo o sobě znamenat porušení práva na spravedlivý proces. V případě subjektivního práva na soudní a jinou právní ochranu je totiž třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobilé přivodit pro jednotlivce příznivější rozhodnutí ve věci samé. Jakýkoliv proces neexistuje samoúčelně, nýbrž jeho cílem je dosažení vzniku, změny či zániku hmotných práv a povinností fyzických či právnických osob. Tato skutečnost se musí nutně odrážet také v rovině základních práv a svobod, v daném případě ve sféře vymezení rozsahu práva na spravedlivý proces. Teprve takové porušení objektivních procesních pravidel by mohlo být zásahem do subjektivního práva na spravedlivý proces, které by skutečně jednotlivce omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu, například v nemožnosti provést konkrétní stěžovatelem zamýšlený procesní úkon, čímž by byl v důsledku znevýhodněn oproti jinému účastníkovi řízení či zkrácen na svých hmotných právech.“
64. V přezkoumávané věci to znamená, že žalobcem namítaná vada řízení by mohla vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného jen tehdy, pokud by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, tedy pokud by v jejím důsledku byl žalobce zkrácen na svých subjektivních právech, k jejichž ochraně správní soudnictví primárně slouží. V konkrétní rovině to znamená, že o odvolání žalobce by musela rozhodovat vůči němu skutečně podjatá osoba.
65. V projednávané věci žalobce podal blanketní odvolání, v němž požádal o toto sdělení. Správní orgán mu následně zaslal výzvu k odstranění vad odvolání ve lhůtě 5 dnů s poučením, že pokud vady nebudou odstraněny ve stanovené lhůtě, bude napadené rozhodnutí přezkoumáno odvolacím orgánem i bez doplnění postupem dle § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce tak nemohl být překvapen rozhodnutím žalovaného, nedoplnil-li odvolání, k čemuž byl řádně vyzván. Skutečnost, že mu správní orgán nesdělil oprávněnou úřední osobu, je sice pochybením, nemohlo však v žalobci vyvolat očekávání, že o odvolání nebude rozhodnuto. Podle § 14 odst. 2 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. Žalobce se dozvěděl o tom, kdo je oprávněnou úřední osobou, doručením rozhodnutí žalovaného v lednu 2017. V průběhu správního řízení tedy její podjatost namítat nemohl, mohl tak však učinit ihned, jakmile se jméno oprávněné osoby dozvěděl. Pokud však nyní namítá pouze to, že neměl možnost namítat podjatost úřední osoby, to samo o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí o tom, zda se dopustil shora uvedeného přestupku, nemá.
66. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že výrok rozhodnutí že je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, protože neobsahuje zákonné náležitosti, a že je nezákonný i pro rozpor s § 77 zákona o přestupcích, když je v něm uvedeno toliko, že žalobce přestupek spáchal z nedbalosti, ačkoliv zákon o přestupcích rozlišuje nedbalost vědomou a nevědomou.
67. V projednávané věci správní orgán I. stupně uvedl ve výroku rozhodnutí, že žalobce se „dopustil z nedbalosti přestupku ...“, v odůvodnění na straně 7 pak uvedl, že při

stanovení sankce žalobci „přihlédl k míře zaviněním, tedy že přestupek spáchal sám bez cizího zavinění minimálně ve formě nevědomé nedbalosti ...“.

68. Podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
69. Forma zavinění je z povahy věci součástí výroku o vině. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Proto nelze přisvědčit žalobci, že je povinností ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost (srov. § 4 odst. 1 zákona o přestupcích: přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a/ věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b/ nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl). Zcela postačí, promítne-li se posouzení, zda byl přestupek spáchán v nedbalosti vědomé či nevědomé, do odůvodnění rozhodnutí o přestupku. Zda je přestupek spáchán v nedbalosti vědomé či nevědomé, je totiž jednou z okolností významných pro rozhodování o výši sankce.
70. Lze poznamenat, že povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí formu zavinění byla do ustanovení [§ 77](#) zákona o přestupcích včleněna až novelou provedenou zákonem č. [204/2015 Sb.](#) Důvodová zpráva k tomuto zákonu uvádí, že „*forma zavinění je i jedním z údajů, které se budou zapisovat do evidence přestupků. Kde bude využívána pro posuzování „přestupkové bezúhonnosti“, jelikož se v některých případech posuzování „přestupkové bezúhonnosti“ odlišuje mezi nedbalostí a úmyslem (např. § 23 odst. 1 písm. c/ bod 8 zákona o zbraních). Proto je nezbytné dosáhnout toho, aby forma zavinění byla vždy ve výroku rozhodnutí jednoznačně vyjádřena, a to nejen u přestupků, které lze spáchat pouze úmyslně, ale i u přestupků nedbalostních, zejména pak, pokud i ty byly spáchány úmyslně.*“ Podle [§ 16i odst. 2 písm. e\)](#) zákona č. [269/1994 Sb.](#), o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, obsahuje evidence přestupků mimo jiné údaj o *právní kvalifikaci přestupku, včetně formy zavinění; v případě blokového řízení se uvede, že byl přestupek spáchán z nedbalosti, nejde-li o přestupek, u něhož zákon vyžaduje úmyslné zavinění.* Všechna citovaná ustanovení rozlišují pouze mezi zaviněním ve formě úmyslu a nedbalosti. Ani z okolností přijetí nové právní úpravy příkazující uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění tak nelze dovodit, že by tato povinnost zahrnovala i rozlišování mezi vědomou a nevědomou nedbalostí.
71. V projednávaném případě tedy pochybnosti o tom, že správní orgán prokázal zavinění žalobce ve formě nedbalosti, a že proto jej shledal vinným ze spáchání přestupku, vyvstat nemohly. Krajský soud nespatřuje nezákonnost ani ve formulaci použité v odůvodnění rozhodnutí, kde správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce spáchal přestupek „minimálně ve formě nevědomé nedbalosti“ a že „úmyslné jednání nebylo prokázáno“. Jak již bylo uvedeno, pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě

nedbalosti. Ve správním řízení přitom bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce příslušná ustanovení zákona o silničním provozu porušil a správní orgán nemaje dostatek důkazů pro závěr o závažnější formě zavinění žalobce (úmyslu), se „spokojil“ s posouzením jeho jednání jako zaviněným ve formě nedbalosti. Takový postup není v rozporu se zásadou materiální pravdy. Pokud je překročení nejvyšší povolené rychlosti prokázáno a současně žalobce v řízení před správními orgány sám neuvedl žádné bližší okolnosti týkající se složky volní a složky vědění, na nichž je zavinění jako vnitřní psychický vztah pachatele k poruše či ohrožení zájmu chráněného zákonem vybudováno (ostatně v daném případě se žalobce k ústnímu projednání přestupku nedostavil), a takové skutečnosti nevyvstaly ani z okolností případu, správní orgány nepochybily, pokud vycházely z toho, že žalobce jako řidič motorového vozidla – oprávněný držitel řidičského oprávnění, který je povinen znát pravidla silničního provozu, měl a mohl vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět, že svým jednáním (překročením dovolené rychlosti) může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Z ničeho jiného než z vlastního jednání pachatele, tedy překročení povolené rychlosti dosažením naměřené rychlosti, na jeho vnitřní psychický vztah k objektu přestupku nebylo možné za daných okolností usuzovat.

72. Námitku neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí považuje krajský soud rovněž za nedůvodnou. K povaze bodového záznamu lze poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55 (a navazující rozsudek stejného soudu dne 26. 10. 2015, čj. 6 As 114/2014-69), ve kterém se tento soud vyjádřil k povaze záznamu bodů jako „trestu“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z uvedené judikatury však nelze dle názoru krajského soudu dovodit, že by rozšiřovala taxativní výčet sankcí, který je uveden v § 11 odst. 1 zákona o přestupcích. Sankční povaha bodového záznamu v kontextu uvedených judikátů neznamená, že by bodový záznam byl sankcí jako takovou uváděnou obligatorně ve výroku rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 77 zákona o přestupcích. O počtu přičítaných bodů navíc správní orgán nerozhoduje. Počet přičtených bodů je důsledkem pravomocného rozhodnutí o přestupku a vyplývá ze zákonodárcem přijaté tabulky, která jednotlivým jednáním přiřazuje určitou bodovou hodnotu. Tento postup je postupem autonomním ve vztahu k řízení o přestupku, resp. je postupem následným.
73. Krajský soud tedy uzavírá, že dospěl ve shodě se správními orgány k závěru, že skutkový stav byl ve věci zjištěn tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností shledán vinným ze spáchání popsaného přestupku. Jako podklady pro napadené rozhodnutí, které lze považovat za dostatečné, sloužily především oznámení o podezření ze spáchání přestupku čj. MMHK/102004/2016/MP/MLo, ze dne 1. 6. 2016, oznámení přestupku sepsaného na místě, úřední záznam ze dne 12. 5. 2016, ověřovací list č. 113/15 radarového silničního rychloměru AD9T, záznam přestupku ze software silničního radarového rychloměru včetně fotodokumentace, z něhož vyplývá, že zachycenému motocyklu byla dne 12. 5. 2016 ve 12:38 hod. naměřena rychlost jízdy 50 km/hod. (po odečtení příslušné tolerance tedy 47 km/hod.) v úseku, kde nejvyšší dovolená rychlost je 30 km/hod. Měření bylo prováděno pomocí certifikovaného silničního radarového rychloměru, jehož funkčnost byla ověřena s platností ověřovacího listu od 24. 6. 2015 do 23. 6. 2016.
74. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

75. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činností vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 21. listopadu 2018

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně